

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8521527 פקס. 08-6433570
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס.

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות מנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 677

משכיל לדוד

פרשת שופטים

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

מעלת האחדות ואהבת הזולת

"כי תצא למלחמה על איבך וראית סוס ורכב עם רב מומך לא תירא מהם כי ה' א-להיך עמך המעלך מארץ מצרים. והיה כקרבתכם אל המלחמה ותגש הכהן ודבר אל העם. ואמר אלהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על איבכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם." (דברים כ א-ד')

הפרשה הזאת יש לבאר אותה בדרך רמוז, על ענין אהבת ישראל ומדות טובות שבין אדם לחבירו. ובהקדם כמה דברים הטעונים ביאור. ראשית; מהו בכלל הענין בזה, שכל אחד צריך לאהוב את חבירו, כמו שכתוב (ויקרא י"ט י"ח) "ואהבת לרעך כמוך".

ועוד יש להבין, מדוע קבלת התורה היתה צריכה תנאי שכל ישראל ערבין זה בזה (סנהדרין כז: שבעות ט.), וכי ללא זה אי אפשר לקבל את התורה. כמו כן, מדוע היו צריכים להגיע לענין האחדות הגדולה כדכתיב (שמות י"ט ב') "ויחן שם ישראל נגד ההר", וברש"י (בשם מכילתא) כאיש אחד בלב אחד, ושכלי אחדות זו לא היו יכולים לקבל את התורה. וכי ללא האחדות הגדולה הזאת, לא היה הקב"ה יכול ליתן לבני ישראל את התורה.

ואף גם יש לבאר. מדוע חמור כל כך עבירות שבין אדם לחבירו, שאפילו יום הכיפורים ותשובה אינם מכפרים עד שירצה את חבירו (משנה יומא ח' ט'). מדוע לא יספיקו תשובה ויום הכיפורים, עד שנצרך בדוקא פיוס חבירו.

מה גם שידועים דברי חז"ל (ברכות ס:): שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד. ואף אם נגרם נזק ועלבון מחבירו, צריך להאמין ולקבל באהבה שכן היה צריך להיות. אמנם, המזיק צריך לעשות תשובה על שנגרם נזק לחבירו על ידו, וכדאיתא (שבת לב. בבא בתרא קיט:): מגלגלין חובה על ידי חייב. אבל לזה סגי תשובה ומחילה מהקב"ה, ומדוע צריך גם כן את הסליחה מחבירו.

ונראה לבאר. כשהקב"ה ברא את האדם, ברא אותו לבדו ואחר כך ברא את אשתו חוה מהאדם עצמו ולא כדבר נפרד. וטעם הדבר הוא כדי שעל ידי זה יהיו לבשר אחד, גם כשהם מחולקים אבל הם קשורים בנפשותיהם. וזה רצונו ורחם שיהא שלימות בכל מעשי ידיו, להיות כולם קשורים ואחודים יחדיו, כי זה נחת רוח לפני הבורא יתברך. ולא בכדי אמר רבי עקיבא (ירושלמי נדרים פ"ט ה"ג); ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה. כי האחדות היא העיקר.

כמו כן אנו רואים בעשיית המנורה, שהיא היתה צריכה להיות מקשה זהב על כל

חלקיה; קנותיה וכפתוריה פרחיה וגביעיה, הכל מקשה אחת. לרמז על אחדות בני ישראל. ואף שכל אחד שונה מחבירו בטבעו, מזגו, מנהגו, ומראהו, יש עניינים ויש עשירים, יש בינונים ויש קצרי קומה, ויש ארוכי קומה, ועוד הרבה שינויים בין בני אדם, אבל כל זה אין צריך שיפריע לאחדות להיות מקשה אחת ובשר אחד.

ואדאיתנין להכי, נבין כי את זה מרמזת לנו פרשה זו. "כי תצא למלחמה על אויבך", הכוונה למלחמת היצר. "וראית סוס ורכב עם רב מומך", דהיינו, שתראה שלחברך יש סוס ורכב יותר מומך, והיצר מנסה להכניס קנאה על חבירו שיש לו יותר נכסים ויותר מצליח בחייו ומשפחתו וכו', ועל ידי זה בא לשנוא את חבירו.

ואף שלפעמים אינו מבחין בסיבת השנאה שהתחילה מהקנאה שמפעפעת בו, כיון שנדמה לו שיש סיבות אחרות לדבר. אבל האמת היא, שאם יבחן ויבדוק היטב במעמקי לבו, ימצא שהשנאה החלה מקנאה על חבירו, ובהדרגה השתלטה עליו הקנאה כל כך עד שלא יוכל להסתכל על חבירו מרוב קנאה ושנאה.

על זה באה התורה הקדושה, ונותנת עצה איך להמלט ממחשבות לא טובות אלו; "לא תירא מהם כי ה' א-להיך עמך המעלך מארץ מצרים". אל תירא מהם, מהיצר שמפתה אותך בזה, כי ה' עמך והכל בידי הקב"ה. כך לימדונו חז"ל בהשקפה הנכונה (יומא לח:): שאין אדם נוגע במה שמוכן לחבירו, אפילו כמלוא נימה. וזהו "כי ה' א-להיך עמך המעלך מארץ מצרים". שכן אנחנו היינו עבדים במצרים והקב"ה העלנו משם ונתן לנו עושר וכבוד, ורק הוא יודע למי לתת וכמה, ולמי לא לתת.

זאת אפוא כל תכלית האדם בעולם הזה. לתקן את מידותיו ולעבוד עליהם, להתגבר על היצר הרע שבווער בלבו ורוצה להוציא את האדם מן העולם, על ידי קנאה ושנאה ומחלוקת בין איש לרעהו. וצריך לעשות להיפך, להיות כלל האנושות לבשר אחד וכמו שהיו בעת בריאת העולם, אחד; באחדות גמורה. כן יהיו לתמיד גם כשהם נפרדים בגופם, אבל בנפשותיהם צריכים להיות מאוחדים.

וכפי מה שהאדם קובע בלבו באמונה שלימה שכל מה שיש לו וכל מאורעותיו נגזרים מהבורא יתברך, כך יכול להתגבר על המחלוקת והקנאה, ועל ידי זה הוא מגדיל ומרומם את קרן השכינה. וזה מרומז באומרו בהמשך הפרשה; "ואמר אליהם שמע ישראל", דהיינו שיאמר האדם לעצמו שמע ישראל שיקבל עול מלכות שמים וישמח בחלקו אשר נתן לו ה'. כמו כן ישמח בחלק שה' נתן לחבירו.

והדבר גם נרמז בקריאת שמע, אהבת חבירו שהוקש לאהבת המקום. כפי שנאמר (דברים ו' ה') "ואהבת את ה' א-להיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך". וכמו שדרשו חז"ל (ברכות נד.): בכל מדה ומדה הוא מודה לו. ואין באמת יבוא האדם להודות על כל מדה ולא יקנא בחבירו, זאת רק על ידי אהבת חבירו ואהבת ה', שידע שהכל בא מאיתו יתברך ואין להתרעם על מדותיו.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il <<<

פרשת שופטים ד אלול תשע"ג

ירושלים	תל אביב	באר שבע	
18:53	19:09	19:10	הדלקת נרות
20:07	20:09	20:07	מוצאי שבת
20:45	20:44	20:46	רבינו תם

הילולא דצדיקא

- ד - רבי מאיר שמחה הכהן, מוח"ס "אור שמח"
- ה - כ"ק רבי משה אהרן פינטו זיע"א
- ו - רבי ראובן מרגליות, מוח"ס "ניצוצי הזוהר"
- ז - רבי אליהו חיים, אביו של ה"בן איש חי"
- ח - רבי יחיא עמר
- ט - רבי צדוק הכהן מלובלין,
- מוח"ס "צדקת הצדיק"
- י - רבי ברוך ירושלמי, מוח"ס "ברוך מבנים"

ניתן להוריד את עלוני פרשת השבוע באתר המוסדות - www.orotpinto.co.il >>>

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

תועבת ה' כל גבה לב

"לא תטע לך אשרה כל
עץ אצל מחבב ד' א-להיך
אשר תעשה לך ולא
תקים לך מצבה אשר
שנא ד' א-להיך."

וכחמור למשאוי, מכל מקום כיון שיש בו גאווה תועבת ד' הוא, נאמר
כאן תועבת ד' ונאמר להלן (משלי טז, ה) "תועבת ד' כל גבה לב", מה
להלן גאווה אף כאן גאווה, וכל המתגאה הקב"ה מתעבו.

ומנין אתה אומר שבמתגאה דיבר הכתוב, שהרי נאמר "אשר יהיה בו
מום", ואמרו חכמים (מגילה כט, א) מאי דכתיב (תהלים סח, יז) "למה
תרצדון הרים גבנונים", יצתה בת קול ואמרה להם: למה תרצו דין עם
סיני, כולכם בעלי מומים אתם אצל סיני! כתיב הכא "גבנונים", וכתיב
התם (ויקרא כא, כ) "או גבן או דק". אמר רב אשי: שמע מינה, האי
מאן דיהיר, בעל מום הוא.

וזוהי אפוא הסיבה שבגינה נאמר כאן האיסור של "לא תקים לך
מצבה אשר שנא ד' אלקיך". ללמדנו בא, מה מצבה אינה נכנעת בפני
הרוח, אף המתגאה אינו נכנע בפני כל אדם, ומתוך שהוא מתגאה הרי
הוא שנאו לפני המקום ברוך הוא.

אף על פי שהאדם יגע בתורה
הרבה ומקיים את המצוות, כיון שהוא
מתגאה - אין הקב"ה חפץ בו. הלכך נאמר להלן "לא תזבח לד'
אלקיך שור ושה אשר יהיה בו מום כל דבר רע כי תועבת ד' אלקיך
הוא", אף על פי שהאדם עושה עצמו כשור לעול על דברי תורה,
וכענין שאמרו (ע"ז ה, ב) "משלחי רגל השור והחמור" (ישעיה לב, כ)
תנא דבי אליהו לעולם ישים אדם עצמו על דברי תורה כשור לעול

מן המעין

על כן, מטעים רבי
אברהם סבאע זצ"ל,
בספרו "צרור המור",
מבטיח השי"ת למלך
שאם יקיים את "והיה
כשבתו על כסא
ממלכתו וכתב לו את
משנה התורה", אזי
ע"התורה יזכה ויחיה ויהי
לו כל אלו הדברים.

"כי השחיד יעור עיני חכמים". (טז. ט.)

פעמיים הזהירה התורה מפני השוחד. אך בעוד שבספר דברים
האזהרה היא על ה'חכמים' הרי שבספר שמות (כג. ח) האזהרה
מופנית כלפי ה'פקחים'.

בדרך צחות ביאר רבי משה הברשטאם זצ"ל, שאכן התורה
מזהירה מפני השוחד הן את החכמים והן את הפקחים. ומה
יתרוניש לחכם מהפיקח? שהחכם עיניו בראשו'. וזו גם הסיבה
שכלפי החכמים נאמר "יעור עיני חכמים", ואילו אצל הפקחים לא
נאמר 'עיני'.

"וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר". (יז. יח)

"שתי ספרי תורות, אחת שהיא מונחת בבית גזיו, ואחת שנכנסת
ויוצאת עמו" (רש"י).

לכל מלך בישראל, מובא ב"כתב סופר", צריך שיהיו שתי תורות;
אחת המונחת בבית גזיו, לו לעצמו, שיזהר בתורה לכל פרטיה,
בדקדקנות יתרה. והאחרת שתצא עמו אל העם. היינו; כלפי העם
עליו להתנהג בנחת ולפנים משורת הדין.

"לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימינך ושמאלך". (יז. יא)

בספר "לבוש יוסף" מצטט פרפרת נאה על מאמר רש"י השגור בפי
כל; אפילו אומר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין לא
תסור. מה ענינה של מליצה זו, ימין ושמאל?

ברם יש כאן מסר נפלא, שני אנשים עומדים זה כנגד זה, הרי צד
ימינו של האחד הוא צד שמאלו של השני, אבל אם עומדים שניהם
זה בצד זה ומביטים יחדיו נכחם הרי שימינו של האחד תהיה גם
ימינו של האחר.

וזהו שרמזו כאן חז"ל: אם תשאל את פי גדולי התורה והיראה את
החכמים והם יאמרו לך שזה שמאל וזה ימין, ואתה תמה על דבריהם
כי בעיניך הדבר הפוך, דע לך שאתה עומד כנגדם ולא לצידם, עליך
לשנות אפוא את נקודת השקפתך שתתאים לדבריהם.

ולכן לא הסתפקו חז"ל בציווי לבד, אלא יש להתאים את המבט
שלך להלכה ולהשקפת גדולי התורה

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"תמים תהיה עם ה' א-להיך". (יח. ג.)

פירוש לפי שצוה עליו בסמוך לבל יעונן ויכשף ולכל ישאל באוב
וגו', אמר 'תמים תהיה'. פירוש כלום טעם כל הדברים הוא לדעת
העתידות, ולהתנהג כאשר יורו ולתקן החיסרון, כאשר יוכל עשות,
ואם תהיה עם ה' תמים תהיה לא יחסר לך דבר, ואין מה שיגיד המזל
עליך תתקיים לרעה.

וזה לך האות אברהם שהתהלך לפני ה', הגם שהראה המזל עליו
שלא יוליד נתהפך וילד, וכפי זה תיבת תהיה נמשכת למעלה ולמטה,
על זה הדרך תמים תהיה אם תהיה עם ה', או על זה הדרך תמים
תהיה כשאתה עם ה' א-להיך.

והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה
התורה". (יז. יח)

שלשה דברים הם קיום המלכות; הסוסים לנצח במלחמות, כסף
וזהב לתת לאנשי הצבא. ונשים רבות ובני בנות להתחתן במלכים,
וכן שיבאו חתניו לוקחי בנותיו לעזרו ולהיות לו מגן.

מאחר שמלך ישראל אין לו להרבות סוסים ונשים וכסף וזהב, א"כ
איך ילחם עם אויביו בלא סוסים וכסף וזהב? וכן אם לא יהיה לו
נשים רבות, אולי לא יהיה לו בן ויפסק המלכות ממנו.

זכר צדיק לברכה

הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זיע"א

היום תקבל חליפה חדשה!

הערכתו והערצתו של הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זיע"א לגדולי האומה, באה לידי ביטוי עז בימי ההילולה של התנאים הקדושים רבי שמעון בר יוחאי ורבי מאיר בעל הנס זיע"א, ובימי ההילולה של אבותיו הקדושים רבי חיים פינטו הגדול, ורבי חיים פינטו הקטן זיע"א. אז היה מנהגו לקיים סעודות גדולות, ובמהלכם היה מחזק את קהל המשתתפים באמונה טהורה וביראת שמים, במעשיות הצדיקים ונפלאותיהם ובהם היה נוסך בכל שומעיו רוח של קדושה וטהרה.

זכות אבותיו הקדושים היתה כערך רוחני גבוה בעיניו של הצדיק רבי משה אהרן זיע"א, לזכות זו היתה השפעה רבה לכח ברכתיו שבהם היה מברך את כל המשחרים לפתחו. כל מי שזכה לבוא במחיצתו, היה מתברך "בזכות כח קדושתם של אבותי הצדיקים".

ברוח דברים אלו, כתב רבי משה אהרן זיע"א באחד מספריו, סגולה מיוחדת: כל מי שיניח בביתו את הספר "שנות חיים" (בו מסופר אודות אבותיו הקדושים, הנהגותיהם בקודש ונפלאותיהם) יהיה נשמר ויצליח בכל דרכיו ומעשי ידיו, בבחינת "וצדיק באמונתו יחיה".

בספר "שנות חיים", אנו למדים הרבה על כוחם של הצדיקים, בחייהם ולאחר פטירתם. כפי שאמרו חז"ל "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם".

כידוע היה רבי משה אהרן זיע"א, רגיל להדליק נרות רבים לכבוד הצדיקים בעיר אבותיו אסוורא, בבית אבותיו הקדושים עליו שמר מכל משמר. לזכות כמוהו רבי חיים פינטו זיע"א, רשב"י, רבי ניסים בן ניסים, רבי מאיר בעל הנס, ורבי חנניה הכהן היה רגיל להדליק כוס נר נשמה עם שמן. ואילו לזכות הצדיקים הנותרים, בתוכם כמוהו רבי דוד בן ברוך הכהן זלה"ה, היה מדליק נרות שעוה.

והנה, כך מסופר, בוקר אחד, בשעה שהדליק את כוסות השמן לכבוד הצדיקים, נטף על החליפה שלו מעט מהנר של רבי דוד בן ברוך הכהן, והחליפה התלכלכה. כשיצא רבי משה אהרן זיע"א מהחדר, ראה אותו בנו שהיה עדיין ילד, ואמר לו: אבא, האם נטף עליך מהנר של רבי דוד בן ברוך הכהן? לי נראה, כי אתה צריך להדליק לזכותו כוס נר נשמה עם שמן ולא נר רגיל. אבל עתה, כשהחליפה שלך התלכלכה, הנה עוד היום תקבל חליפה חדשה.

בשעת הצהרים, בעוד רבי משה אהרן זיע"א יושב ולומד בחדרו, נכנס אליו לפתע שליח ובידו חליפה חדשה, אותה שלח אליו היהודי ויקטור בראמי, עשיר אוהב צדקות, אשריו ואשרי חלקו.

כשחזר בנו הילד מהלימודים אחר הצהרים, אמר לאביו: אבא, האם קבלת את החליפה החדשה כמו שאמרתי לך? והאב רבי משה אהרן זיע"א משיב:

ביום ראשון הקרוב ה' באלול, יחול יום ההילולה של הצדיק הקדוש והטהור, המלומד בניסים ונפלאות, מזכה הרבים רבי משה אהרן פינטו זיע"א, אביו של כ"ק מוריננו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה שליט"א. ולכבודו אנו מפרסמים מספר הנהגות וסיפורי מופתים, שנקשרו בדמותו ובשמו של הצדיק זיע"א.

יחוס מפואר האיר כמרגלית בוחקת בכתר משפחת פינטו רמת המעלה והיחס. כבן אחר בן, דור אחר דור לאנשי אמונה, חסידים קדושים וטהורים, זכה הצדיק רבי משה אהרן זיע"א לפאר כנצר לשישלת של תלמידי חכמים בעלי מופתים וישועות שהאצילו על עם ישראל בהוד קדושתם וטהרתם.

רבי משה אהרן זיע"א גילם באישיותו הכבירה דמות של יהודי קדוש וטהור, עובד את השי"ת ומתחסד עם קונו. א'הוב ל'מעלה ו'נחמד ל'מטה (שזהו הראשי תיבות של החודש בו נסתלק לישיבה של מעלה).

רבי משה אהרן זיע"א, התפרסם במיוחד בזכות עבודת ה' התמימה שלו, ובעובדה המפליאה שרבי משה אהרן זיע"א קיבל על עצמו הסתגרות בחדר אחד למשך ארבעים שנה, במצוות אביו הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. במהלך עשרות השנים הללו, הוא עסק בתורה בהתמדה בלתי נתפסת בשכל האנושי, שם בין ארבע כתלי החדר הקט הוא התעלה במעלות הקדושה והטהרה ללא קשר עם העולם החיצון, ללא כניעה לצרכי הגוף והחומר הגשמי, כל מאווי ורצונותיו היו אך ורק קודש לעבודת ה' יתברך.

רבי משה אהרן זיע"א היה בעל בטחון גדול בה' יתברך. הפסוק "השלך על ה' ייבך והוא יכלכלך" היה נר לרגליו בכל עת מצוא. תמיד היה מכלכל את צעדיו על פי פסוק זה, עד שלא שם את מעייניו כלל להבלי עולם הזה. את כל ימיו ולילותיו היה רבי משה אהרן זיע"א עושה על פי רוב בביתו, ליד נרות דלוקים שהדליק לעילוי נשמות אבותיו הקדושים, והיה עוסק בתורה ובמעשים טובים.

בביתו הצנוע היה מקבל את כל מי שהיה פונה אליו לעזרה, ולא היה מונע מאף אחד להכנס לביתו, הן איש והן אשה. תוך הקפדה מיוחדת שלא היה מרים את עיניו לראות מי הנכנס אליו, ועם כל זאת היתה לו ידיעה על כל מי שנכנס אליו, לשם איזו מטרה הוא נכנס, אם לברכה, אם לעצה ואם לתפילה או לרפואה. ועד כדי כך, תעיד העובדה שגם כאשר אשתו או בנותיו היו נכנסות לחדרו, הוא היה מתחיל לברך אותם בברכה המסורתית 'מי שברך', עד שהמתין לשמוע את שם המתברך, ואז הרגיש לפתע, כי העומדות למולו הן מבני משפחתו הקרובה.

כדאי לציין כאן נקודה מופלאה, שכבר כתבנו עליה בעבר, ומפאת חביבות וחשיבות הדברים, נשנה אותה גם בפרק זה: אחת מהנהגותיו המיוחדות היתה ההנהגה של שמירת העינים. כידוע מהספרים הקדושים שעיקר קדושתו וטהרתו של האדם - היא מהעינים. מי ששומר על עיניו לבל ישלבו במראות אסורות, הרי הוא זוכה ליראת שמים אמיתית. והצדיק זיע"א, הקפיד מאוד על שמירת העינים שלו, ואף שנכנסו ובאו אצלו אלפי בני אדם, בכל זאת נזהר מאוד שלא להביט בפני נשים, ואף שנכנסו אצלו הרבנית מזל שתחי' לאורך ימים טובים, לא הכיר בה!

תורה ארץ על בלימה נצור לשונך

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "אנכי אנכי הוא מנחמכם" (ישעיה נא)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

בכתב ובעל פה

איסור רכילות הוא בין בפה ובין בכתב. בין כשמספר על מי שגינה אותו עצמו, ובין כשמספר על מי שגינה את סחורתו, כיון שמכניס שנאה בליבו.

זכר צדיק לברכה

הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זיע"א

הדממה, והמוני בית ישראל נחפזו אל המקלטים. 'מלחמת יום הכיפורים' החלה.

צאתכם לשלום ובואכם לשלום

היה זה בעיצומו של חג השבועות בשנת תשמ"א. כמנהג הנהוג בכל חג שבועות, עמדו המתפללים בבית הכנסת של רבי משה אהרן זיע"א ליד ארון הקודש, וקראו את ה"כתובה" - בין ישראל לאבינו שבשמים.

לפתע, קטע שאון של מטוסי קרב של חיל האוויר הישראלי את אוירת החג וניגון המתפללים. המטוסים חגו מעל אשדוד והתרחקו דרומה. הרים רבי משה אהרן זיע"א את ידיו השמימה, וקרא בהתלהבות: "צאתכם לשלום ובואכם לשלום, ולא תבוא שום תקלה על ידיכם כלפי אדם וכלפי שמים. למרות שהייתם יכולים לבצע את משימתכם גם ביום חול, ולא דווקא בחג מתן תורה, הנכם מקיימים כעת את המצוה; 'כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא'. מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם". - דברים אלו אמר הרב, כי כך היתה דרכו תמיד, להמליץ טוב על עם ישראל, כדרכם בקודש של כמה מצדיקי ישראל.

הקהל התפלא, ולא הבין אל מה ירמוז דברי הרב, ומה הוא רעש המטוסים. ואולם, במוצאי החג התבררו הדברים לאשורם. היה זה לאחר שפורסם בישראל, כי מטוסי חיל האוויר הישראלי הפציצו בהצלחה בסיעתא דשמיא את הכור הגרעיני בעיראק, ושבנו בשלום לבסיסם, מהפעולה הנועזת והמסוכנת.

עשר שנים לאחר מכן, נודעו גם דבריו האחרונים של רבי משה אהרן, שאמר: "מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם". היה זה בשנת תשנ"א, בחודש שבט, אז פרצה מלחמת המפרץ, והרודן העיראקי הפציץ את ישראל בטיילי סקאד.

בשעה זו זכתה אותה פעולה של שבועות תשמ"א להערכה מחדש. הכל הכירו בחשיבותה, גם אלו שבשעתו מתחו עליה ביקורת. שכן, לולא זאת מי יודע מה היה עלול לעשות אותו רודן לישראל, באם הכור היה עומד על תילו. ואכן בפעולתם הצילו מטוסי חיל האוויר נפשות רבות מישראל. וכמובן הכל בזכות היום הקדוש שהוא יום זמן מתן תורתנו הקדושה, ובזכות תפילותיהם של כל הצדיקים.

זכות אבותי הקדושים

בשנת תשל"ח, יצא הצדיק זיע"א יחד עם בנו אדמו"ר רבי דוד שליט"א, מארץ ישראל לכמה ארצות. לצרפת, למרוקו, לאנגליה ולארצות הברית. היתה זו למעשה הפעם הראשונה שבה יצא רבי משה אהרן זיע"א למרוקו. מו"ר שליט"א שהתלווה אליו, היה שריו במתח רב: אחריות גדולה היתה מוטלת עליו, מכיון שהצדיק זיע"א סבל ממחלת הסוכר. בחסדי שמים ולאחר תפילות מיוחדות להצלחת הנסיעה, יצאה הנסיעה לפועל ובמשך חודשים תמימים ליווה מו"ר שליט"א את אביו הצדיק זיע"א בנסיעה זו.

בהיותם במרוקו - כך סיפר מו"ר שליט"א - "ראיתי ושמעתי את כל הבעיות של האנשים אשר היו באים לשיטוח אותם בפני אבי, וכיצד היה שומע ומאזין לבעיית העני כמו לבעיית העשיר, ואף היה מייעץ להם, ומחזק את לבם, ומכניס בהם אמונה לאבינו שבשמים, על שאין להם מה לדאוג, והכל יהיה כשורה".

"גם אנשים שאינם יהודים באו בהמוניהם לקבל את ברכתו ועצתו של אבא זיע"א. והוא ע"ה היה חוזר ואומר: בזכות אבותי הקדושים יתקדש שם השם גם בעיני הגויים הללו". ואכן, הוא היה מברך אותם, ומבטיח להם שתפילתו תתקבל, וכי אין להם מה לדאוג בקשר לבעייתם.

ואמנם, לאחר שנה, בביקורם הנוסף של רבי משה אהרן זיע"א ומו"ר שליט"א במרוקו, כל אותם אלו שהגיעו בשנה הקודמת לקבל ברכה מאת הצדיק עבור איזו בעיה, או שבאו לבקש ברכה עבור ילדים, או רפואה או ישועה כלשהיא, הגיעו בשנה הזאת כדי להודות על הנס שאירע להם בזכות הברכה שקיבלו.

זכותו של הצדיק תגן עלינו ועל כל ישראל אחינו לישועה והצלחה.

כן בני. היום קבלתי חליפה חדשה, כמו שאמרת לי. ועל כך תמה רבי משה אהרן, כיצד לפתע הגיעה החליפה החדשה.

כמה גדולים מעשי צדיקים וכוחם, לראות ניסים ונפלאות בעיניהם. [מתוך הספר "שנות חיים"]

כן יאבדו כל אויביך ה'

בתפילותיו הרעיש עולמות כדי להגן על עם ישראל הקדושים. ברוח קדשו חזה את העתיד לבוא, והיה מעתיר בתפילה ובתחינה לפני הצדיקים שימליצו טוב בעד עמו ישראל לישועה ולביטול הגזירה.

ידיעה נוראה התפרסמה בתפוצות ישראל. אדם עשיר עמד להקציב סכום גדול של כסף למחבלים, בתוספת פרס גדול לכל הורג נפש מישראל. מששמע על כך הצדיק רבי משה אהרן זיע"א, חרה לו מאד מהידיעה הנפשעת כי דם יהודי יהיה הפקר בידי שכירי חרב.

תיכף ומיד קרא הצדיק לאחד השוטרים מאשדוד שהיה שכנו וכן בית אצלו, וביקש ממנו כי יקנה כבש. תוך זמן קצר היה הכבש מוכן בביתו של הצדיק. תיכף ומיד קראו לשוחט רבי אברהם בוסקילה זצ"ל מגן יבנה, ובדיוק בשעה שבה החליט הצדיק לשחוט את הכבש, נשחט הכבש, ואז הורה הצדיק לזרוק את בשר הכבש לחתולים ולכלבים שמסתובבים בשכונה.

הדבר היה בימי חול המועד, ורבי משה אהרן זיע"א היה שרוי כל אותם ימים בביתו בתענית, כי היה בדבר משום פיקוח נפש, תוך תחינות ותפילות רבות לפני בורא עולם, על פדיון נפשות כלל ישראל.

באותם ימים היה רבי משה אהרן זיע"א יושב כשכל כולו מכווץ ורועד, שקוע עמוק במחשבותיו ומזיע מאד. לפתע התעורר רבי משה אהרן זיע"א ממצבו זה, קפץ ממקומו ואמר: יהא רצון שיאבדו כל אויביך ה'.

לאחר מספר שעות פורסם בכל העולם, כי אותו אדם מת בתאונת דרכים. או אז הובנו הדברים לאשורם, והכל ידעו כי רבי משה אהרן זיע"א פעל גדולות ונצורות להציל את עם ישראל מהרבה גזירות רעות.

אלא שאותו מעשה נשכח לאחר מכן, כיון שזו היתה דרכו של הצדיק רבי משה אהרן; תמיד הוא התפלל להקדוש ברוך הוא שכל אותם מעשי ניסים אשר נעשים בישראל בסיבתו - יישכחו ולא יעשו רושם באנשים. ואמנם המעשה נשכח, אך ידוע ומפורסם הדבר כי כל זאת היתה מאת הצדיק להגן על כל עם ישראל.

ערי מקלט תהינה לכם

שעת בוקר ביום הכיפורים הקדוש של שנת תשל"ד. עם ישראל עדיין לא יודע, כי בעוד שעות אחדות עומדת לפרוץ מלחמה נוראה בין ישראל לצבאות ערב, אשר תגבה מחיר כבד בהרוגים ובפצועים.

רבי משה אהרן זיע"א פוסע יחד עם בנו הרב חיים שליט"א, לבית הכנסת באשדוד. בדרכו אל בית מקדש מעט שואל לפתע הצדיק את בנו: "האם יש מקלט בסביבה?" רבי חיים, תמה מעצם השאלה, משיב: כן, יש. אבל בד בבד שואל הבן את אביו הצדיק: מדוע אתה מתעניין כעת לדעת אם יש כאן מקלט?

"דע לך בני - משיב לו האב - כי היום תופר קדושתו של יום הכיפורים. קול אזעקה יישמע בעיר ובכל הארץ, ואנשים יחרדו וירצו למקלטים. משום כן התעניינתי במיקום המקלט. המלחמה אמנם תהיה קשה, אבל בזכות היום הקדוש, ובזכות צערם ותפילתם של המוני בית ישראל, יושיע ה' אלוקים את עמו ישראל, שיתגבר על אויביו וינצח אותם".

שעות אחדות לאחר מכן, בשעה 13.50 בצהריים, פילחה האזעקה את